

Biblická čtení:

Skutky apoštolů 10, 34-43: A Petr se ujal slova: „Nyní skutečně vidím, že Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé. To je ta zvěst, kterou Bůh poslal synům izraelským, když vyhlásil pokoj v Ježíši Kristu. On je Pánem všech. Dobře víte, co se dalo po celém Judsku: Začalo to v Galileji po křtu, který kázal Jan. Bůh obdaril Ježíše z Nazareta Duchem svatým a mocí, Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci ďáblůvě, neboť Bůh byl s ním. A my jsme svědky všeho, co činil v zemi judské i v Jeruzalémě. Ale oni ho pověsili na kříž a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu zjevit se – nikoli všemu lidu, nýbrž jen svědkům, které k tomu napřed vyvolil, totiž nám; my jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. A uložil nám, abychom kázali lidu a dosvědčovali, že je to on, koho Bůh ustanovil za soudce živých i mrtvých. Jemu všichni proroci vydávají svědectví, že pro jeho jméno budou odpuštěny hříchy každému, kdo v něho věří.“

1. List Korintským 15, 1-11: Chci vám připomenout evangelium, které jsem vám zvěstoval, které jste přijali, které je základem, na němž stojíte, a skrze něž docházíte spásy, držíte-li se ho tak, jak jsem vám je zvěstoval – vždyť jste přece neuvěřili nadarmo. Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem, ukázal se Petrovi, potom Dvanácti. Poté se ukázal více než pěti stům bratří najednou; většina z nich je posud na živu, někteří však již zesnuli. Pak se ukázal Jakobovi, potom všem apoštolům. Naposledy ze všech se jako nedochůdčeti ukázal i mně. Vždyť já jsem nejmenší z apoštolů a nejsem ani hoden jména apoštol, protože jsem pronásledoval církev Boží. Milostí Boží jsem to, co jsem, a milost, kterou mi prokázal, nebyla nadarmo; více než oni všichni jsem se napracoval – nikoli já, nýbrž milost Boží, která byla se mnou. Ať už tedy já, nebo oni – tak zvěstujeme a tak jste uvěřili.

Jan 20, 1-18: První den po sobotě, když ještě byla tma, šla Marie Magdalská k hrobu a spatřila, že kámen je od hrobu odvalen. Běžela k Šimonu Petrovi a k tomu učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník vstali a šli k hrobu. Oba dva běželi, ale ten druhý učedník předběhl Petra a byl u hrobu první. Sehnul se a viděl tam ležet lněná plátna, ale dovnitř nevešel. Po něm přišel Šimon Petr a vešel do hrobu. Uviděl tam ležet lněná plátna, ale šátek, jímž ovázali Ježíšovu hlavu, neležel mezi plátny, nýbrž byl svinut na jiném místě. Potom vešel dovnitř i ten druhý učedník, který přišel k hrobu dřív; spatřil vše a uvěřil. Dosud totiž nevěděli, že podle Písma musí vstát z mrtvých. Oba učedníci se pak vrátili domů. Ale Marie stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde předtím leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy a druhého u nohou. Otázali se Marie: „Proč pláčeš?“ Odpověděla jim: „Odnegli mého Pána a nevím, kam ho položili.“ Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on. Ježíš jí řekl: „Proč pláčeš? Koho hledáš?“ V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: „Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu.“ Ježíš jí řekl: „Marie!“ Obrátila se a zvolala hebrejsky „Rabbuni“, to znamená ‚Mistře‘. Ježíš jí řekl: „Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otcí. Ale jdi k mým bratřím a pověz jim, že vystupuji k Otcí svému i Otcí vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu.“ Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: „Viděla jsem Pána a toto mi řekl.“

Kód zmrtvýchvstání

Dnes jsme četli zprávy, svědectví o vzkříšení od Petra v Cesareji pohanům, Pavla různorodým křesťanům v Korintu a Marie Magdalské v Jeruzalémě. Nikdo z nich neviděl, jak se kámen u vchodu do hrobu odsunul, nadzvedl či byl nějak odvalen. Dokonce je možné, že to ani nebylo nutné, protože později se Ježíš zjevil, přišel za učedníky přes zavřené dveře.

Prostě skrz ně vešel, jako by byly otevřené.

Korint bylo město, které nám může posloužit jako příměr pro naše společenské prostředí, ve kterém žijeme. Můžeme ho přirovnat k velkoměstu rozměrů New Yorku a s mnoho národnostní společností, kde se čile obchoduje, kde je také mnoho zločinnosti, včetně prostituce, žije tam obrovské množství lidí.

Jako křesťané máme před sebou těžký úkol mluvit srozumitelně ke skupinám lidí a také čím dál více k jednotlivým lidem, kteří o velikonočním týdnu, nebo kdykoli jindy, se přijdou do kostela podívat, popřípadě se osmělí klást nám otázky. Dnes na Hod Boží velikonoční slavíme zmrtvýchvstání – vzkříšení Pána Ježíše. Co o něm říci lidem, kteří nemají znalost (ani povšechní) biblických příběhů, ani základní křesťanskou výchovu. Bible pro ně dokonce může být neznámá, kniha, kterou zatím neotevřeli. Jak jim Pavel zmrtvýchvstání předal?

Dnes slavíme zmrtvýchvstání – vzkříšení Pána Ježíše. Co o něm říci lidem, kteří nemají výchovu v biblických příbězích. Bible je pro ně může být dokonce neznámá. Jak to Pavel udělal? Rozhodně nefilosofoval. Říkal lidem, co přijal za své. A jak to myslel se zmrtvýchvstáním. Snad ho dokážeme sledovat a porozumět mu i my.

Musíme si říci a ujasnit, co je zásadní, co je podstatou evangelia. Evangelium není jen kousíček textu Bible, který čteme při bohoslužbách. 50. létech po Kristu vzniká a tvoří se základ evangelia (radostné zprávy) a zní: **Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem, ukázal se Petrovi, potom Dvanácti.** (citace ze Skutků 10) Pavel říká, že se stalo něco světoborného. Přestože mesiášů bylo v době Ježíšově dost a dost, všichni skončili násilnou smrtí. Jen ten jeden ne.

S námi lidmi je to těžké, tehdy a snad ještě více dnes: Chceme věřit jen tomu, na co si můžeme sáhnout. A tak se ptáme: Je-li zmrtvýchvstání, jak pak bude vypadat život po něm? My dnes si ještě hůř než Korinťané dokážeme představit, jak tahle ruka, nohy a hlava, to, co si myslím, moje vědomí, jak by se mohlo objevit znovu poté, když já se rozpadnu na prach? A tak někdo uvěří bez důkazu, spolehne na svědectví, která jsme i dnes četli a ostatní přenechá koňovi. Snaží se svým životem vzkříšeného Krista následovat v tom, jak se choval v pozemském životě.

Ale Korinští se ptali Pavla dál, a tak se jim to pokouší vysvětlit. Pavel k tomu používá obrazu, který byl v tehdejší době zakořeněn v představě o vzniku každého života. Příklad: Lidé neměli představu o tom, jak např. vzniká z vajíčka ptáček; byli přesvědčeni, že při každém novém zrození je přítomen přímý zásah Boží. A tak, když Bůh zasadil do člověka duši, tak z toho vyroste duchovní člověk s duchovním tělem.

Veškeré mluvení a myšlení o těchto věcech je zakódováno. Nejde o přesný popis. Kód Pavel rozšifroval tehdy Korinťanům i všem ostatním. Církev by to měla zkoušet i dnes, pokud tomu Pavlovi už lidé nerozumí. Máme jednu výhodu, totiž že církev už 2000 let působí a ovlivňuje lidské životy. Tak se ověřilo, že víra ve vzkříšeného Ježíše Krista k něčemu je. Máme však i nevýhodu, kód je však potřebí rozšifrovat do nebo v naší dnešní řeči, s ohledem na naše vědecké poznání. Kód je stále stejný, ale již 2000 let od nás vzdálená. Zdá se, že je to pro církev a její teology neřešitelný problém.

Ale přesto stále platí, že víra ve vzkříšení se předává vyprávěním očitých svědků, kteří žijí vírou v Ježíše Krista jako vzkříšeného Pána i dnes. Podle toho jejich život vypadá. Tak věřím i já, a proto takovou víru chci předávat dál po zbytek svého pozemského života.